

Архив новостей **Почаевской Духовной Семинарии**

за 2010 год. Выпуск № 3

Верстка и дизайн: Сторчак С.В.

Дитячий хор при ПДС на міжрегіональному фестивалі

11-12 серпня 2010 року дитячий хор «Струмок» при Почаївській Духовній семінарії брав участь у V міжрегіональному фестивалі духовно-патріотичної пісні «Сонячні дзвони», що проводився у с.Хорлах Каланчацького р-ну Херсонської області на узбережжі Чорного моря. На конкурсну програму було представлено три піснеспіви а сарелла: «Неувядаемый цвет» - автор невідомий, «Почаїв горній і святий» - народна пісня, «Дітям» - автор музики - регент хору Олена Аніпко. У номінації «Дитячі церковні хорові колективи та ансамблі» колектив був нагороджений дипломом II ступеню та виступив на святковому гала-концерті.

8 вересня – святковий день у Почаївській Духовній Семінарії

8 вересня в Почаївській Духовній Семінарії розпочався новий навчальний рік. Перший день в новому навчальному році розпочався з молитви, а саме з Божественної Літургії, яку очолив Високопреосвященніший Сергій, Архієпископ Тернопільський і Кременецький. Його Високопреосвященству співслужили Ректор семінарії - архімандрит Нафанаїл, з викладачами і студентами у священному сані.

Одразу після Божественної Літургії було звершено молебень на початок нового навчального року, після якого Владика Сергій звернувся з вітальним словом до вихованців і потім окропив всіх святою водою. Після цього викладачі і студенти пройшли Хресною ходою по Свято-Успенській Почаївській Лаврі, де вклонилися святиням, а саме: до цільбоносної Стопи, чудотворної ікони Божої Матері, до мощей преподобних Іова та Амфілохія Почаївських чудотворців.

В другій половині дня в семінарському храмі відбулася урочиста частина з нагоди початку нового навчального року. На урочистому акті було зачитано поздоровлення, які надійшли на адресу семінарії з нагоди цього свята; після чого до присутніх з архіпастирським повчанням звернувся владика Сергій. Архіпастир звернув особливу увагу на покаєння, яке відкриває шлях до Царства Небесного, а також наголосив на тому, щоб всі дорожили тим даром який вони мають, а саме перебування під особливим покровом Цариці Небесної в цьому святому місці.

Також цього дня Почаївська семінарія відзначає 4-ту річницю з дня освячення семінарського храму прп. Іова і Амфілохія, в якому щодня звершуються богослужіння.

Цей храм відвідують не тільки студенти, а також місцеві жителі, чисельні прочани, які приїжджають на острів спасіння, а саме – вклонитись до святинь Почаївської Лаври.

Паломницька поїздка до міста Києва

З благословення о. ректора архімандрита Нафанаїла вихованці 2 класу Почаївської Духовної Семінарії з 28 по 29 червня на чолі з викладачем ієреєм Віталієм перебували з паломницькою поїздкою в місті Києві.

Прибувши до столиці України студенти відразу відвідали Свято-Успенську Києво-Печерську Лавру, де вклонилися угодникам Божим, мощі яких почивають як в Дальніх так і Ближніх Печерах. Потім побували в Київській Духовній Академії і Семінарії, де проректор з виховної роботи архімандрит Климент розповів про життя Київських Духовних шкіл. Після цього студенти побували на прийомі у Предстоятеля Української Православної Церкви Блаженішого Володимира, митрополита Київського і всієї України, та привітали його з річницею архієрейської хіротонії. В свою чергу Митрополит Володимир побажав вихованцям, щоб вони були достойними священиками нашої Церкви і припідніс кожному подарунок.

Потім паломники відправилися по монастирях міста Києва, де вклонилися святиням які там знаходяться. Зокрема, побували у Свято-Введенському, Свято-Троїцькому Іонінському, Свято-Михайлівському Звірницькому, Свято-Покровському та інших монастирях.

На другий день ввечері повертаючись додому вихованці відвідали Корецький ставропігійний і Городоцький монастирі де насельницями обителів були проведені екскурсії.

Студенти дуже вдячні о. Ректору за те, що Він благословив нам відвідати монастирі міста Києва, від якої всі були дуже задоволені.

Вихованець 2 класу Антон Мусієнко

Молодежно-просветительский центр на базе ПДС

По благословию Высокопреосвященнейшего Сергия, Архиепископа Тернопольского и Кременецкого, на базе Почаевской Духовной семинарии организуется Молодежно-просветительский центр. В христианском Центре для молодежи в благожелательной атмосфере, помогающей в развитии творческих способностей, молодые люди смогут раскрыть свой душевный внутренний и интеллектуальный потенциал, а главное - духовно развиваться.

Молодости свойственно стремление к творческому поиску, к состязаниям, развлечениям, и все это должно занимать в жизни молодых людей свое место. Юности свойствененно объединяться и взаимодействовать. Многие молодые люди смогут вдохновляться в своем служении Богу в ходе встреч со своими сверстниками-единомышленниками.

Мы будем рады сотрудничеству с теми, кто заинтересован в подобном служении, и нуждаемся в молитвенной и финансовой поддержке.

Для имеющих возможность финансово содействовать развитию Молодежного Центра просьба общаться по тел. 097-43-49-369

Мы заранее благодарны тем которые откликнутся на нашу просьбу и помогут в осуществлении доброго дела. Спаси Вас Господи.

Адрес электронной почты: pdsem@meta.ua

Телефон для справок: (03546) 6-16-99

Концерт різдвяної пісні в Почаєві

Нещодавно увесь християнський світ святкував Різдво Христове, Новоріччя, Господнє Хрещення в священних водах Йордана. Ми дякували Богові за Його безмежну любов до кожного з нас. Заради нас, людей, та заради нашого спасіння Син Божий став Сином Людським. Бог став людиною, кажуть святі отці, щоб звеличити людину та зробити її богом по благодаті. Не тільки під час урочистих церковних богослужінь, але і в наших домівках лунала хвала Богонемовляті народженому від Пречистої та Препоблагословеної Божої Матері. До кожної хати завітали колядники, прославляючи Господа, що родився в убогих Віфліємських яслах.

Різдво Христове зібрало коло бідних ясел і мудрців зі сходу, і бідних Віфліємських пастирів. Дякуючи турботам православного культурно-просвітницького братства Кирила та Мефодія, 31 січня 2010 року відбувся Різдвяний концерт, у якому діти, молодь, вихованці Духовної семінарії та регенсько-богословського училища при ПДС зібрались, щоб ще раз єдиними устами і серцем звеличити Того, хто Своїм пришествям вказує всім людям шлях до Небесної Батьківщини. У виступі брали участь близько десяти колективів та дуетів. Серед них – хор вихованців Почаївської Духовної семінарії під керівництвом протодіякона Олександра Пушкарьова та дитячий хор при ПДС, регент Олена Аніпко.

У виконанні семінаристів прозвучали кондак Різдву Христову „Дева днесь” та дві колядки: „Бог педвічний” і „Вставайте, вставайте”. Дитячий хор при ПДС прспівав колядки „Тріє царі”, „Добрий вечір, господарю”, та представив прем'єру пісні під назвою „Дітям”, присвячену дитячим церковним хорам (автори О.Аніпко та Є.Ніколаєва). Подібно янголам, що прославляли Христа на Віфліємському полі, і ми будемо разом з дітьми хвалити Спасителя.

Та зірка, що засяяла над вертепом, і по сьогоднішній світить усьому людству. Ця зірка - свята віра православна. Хай же веде вона кожного з нас від темряви гріха до світла Божої правди, від пристрасті до виконання Божого закону, від життя земного до вічного життя з Богом в Його Небесному Царстві.

Благословіння народженого в Віфліємі Господа і Спасителя нашого хай завжди перебуває зі всіма нами.

Праздник прп. Амфилохия в ПДС

Храм Почаевской Духовной Семинарии в ночь с 31 декабря на 1 января 2010 года праздновал свой престольный праздник. В 21.00 ректор Почаевской Духовной семинарии архимандрит Нафанаил (Крикота), проректор – прот.Олег Плаксий, секретарь Совета Семинарии – прот.Борис Лепский, благочинный храма прот. Виктор Анипко, священнослужители храма, преподаватели, настоятели и священники других храмов, студенты, многие паломники и прихожане встречали правящего архиерея - Высокопреосвященнейшего Сергия, архиеп. Тернопольского и Кременецкого.

Владыка Сергей совершал Всенощное бдение и Литургию в сослужении более 20-ти священников. Два торжественных антифонно звучащих хора воспитанников украшали праздник. В жизни семинарского храма, которому всего 3,5 года, еще не было столь исключительной по духовному подъему службы. Это было заметно, отчасти, даже по количеству молившихся в нем прихожан: общее количество их превышало тысячу человек.

Ставленник иерод.Афанасий (Герман) прочитал шестопсалмие на Утрене, а праздничный канон преподобному Амфилохию благолепно читали священники.

Служба прп. Амфилохию вместила в себе и общесеминарское событие – постриг выпускников в первую степень священства - во чтеца. Его совершил Высокопр. Сергей, Архиепископ Тернопольский и Кременецкий на 1-м и 3-м часе.

Во время пострига особым образом открылась внутренняя красота каждого посвящаемого. По-

видимому, такой момент происходит всегда в минуты выбора человеком чего-то высшего, духовного, либо при соприкосновении с этим. Их облик был чист и природен. Хотелось бы, чтобы многим удалось сохранить в себе подобное состояние на протяжении всей жизни, т.к. этот возвышенный момент стоит многих душевных сил и его в себе нужно возгревать. На Литургии была совершена священническая хиротония преподавателя ПДС иерод. Афанасия (Герман).

Проповедь о. благочинного Семинарского храма раскрыла веки жития преп. Амфилохия. Было особо подчеркнута одна из черт облика святого – сугубое его смирение. На примере жития святого подвижника мы можем воспитывать и в себе такую добродетель.

Подводя итог празднику, Владыка Сергей поздравил всех присутствующих с престольным праздником семинарского храма, днем памяти преподобного Амфилохия, и гражданским Новым годом. Он пожелал всем благодатной новизны души и приобретения спасения со Христом.

По традиции, в конце Божественной Литургии, новорукоположенный иеромонах Афанасий давал целовать крест.

Преподобне отче Амфилохие, моли Бога о нас.

Семинаристы защищают православный храм

Свято-Покровский храм в селе Мусоривцы Збаражского района Тернопольской области был освящен в сентябре 2009 года, Архиепископом Сергием. Церковь была возведена рядом со старым деревянным храмом, который пришел в ветхость и не вмещал всех верующих.

Церковь была построена за средства общины Московского Патриархата. С недавних пор здесь также появились представители «киевского патриархата», которые начали претендовать на новый храм.

Националисты многократно предпринимают попытку захвата Свято-Покровского храма. В конце прошлого года при поддержке главы местного сельсовета штурмовики пытались кувалдой сбить замок с двери в церковь, однако воспитанники Почаевской Семинарии, верующие и священники смогли забаррикадироваться внутри храма. При этом милицейское подразделение «Беркут» оказывало помощь захватчикам, отгаскивая прихожан и семинаристов от дверей церкви.

Украинские националисты 3 января 2010 года предприняли очередную попытку штурма православного Свято-Покровского храма. Но прихожане вместе с 80-летним священником забаррикадировались внутри храма и не впустили в него раскольников.

К удивлению верующих, прибывшая на место милиция фактически помогала захватчикам: один из офицеров посоветовал взломать менее крепкую дверь на другом входе в церковь.

Дверь взламывали топором, ломami, а под конец в ход пошли бревна, которыми с разгону принялись таранить дверь. Штурм сопровождался скандированием «За Украину!», «Москалей на ножи!», утверждают очевидцы. Через разбитые стекла в храм полетели камни и дымовая шашка.

Находящиеся на улице прихожане бросились к националистам, намереваясь привлечь внимание милиции, которая была обязана остановить столкновение. Однако правоохранители продолжали наблюдать за происходящим.

Среди прихожан храма есть пострадавшие, один человек госпитализирован.

Воспитанники ПДС продолжают круглосуточно дежурить в Мусоривке, отстаивая православный храм.

Буковинский молодежный хор в ПДС

В период с 25 по 27 декабря в Свято-Успенскую Почаевскую Лавру совершил паломническую поездку митрополичий юношеский хор Кафедрального собора г.Черновцы. В Лавре они прикладывались к святыням, пели акафист преподобным монастыря, после чего были приглашены в ПДС для пения на

Литургии, которую они пропели «антифонно» с семинарским хором. После Божественной Литургии по благословению отца Ректора состоялся небольшой импровизированный концерт в 4-м классе Семинарии.

На нем прозвучали различные духовные песнопения, колядки, и, по традиции, «Многая лета», пожелания и поздравления с грядущими праздниками, после чего юношеский хор поблагодарил сердечно семинаристов и с теплыми воспоминаниями отправился домой.

Поездка IV курса ПДС в богоспасаемый град Львов

По благословению Его Высокопреосвященства, архиеп. Августина 23.12.09 г. мы (воспитанники 4 класса ПДС) посетили древний и известный град Львов.

Привычно и спокойно было на службе в православном храме св. Георгия и при посещении «малого монастыря на квартирах», где нас встретила, очень любвеобильная матушка игумения, постоянно на устах имеющая кроткую улыбку, согревшая сердца всех кто присутствовал тогда там.

В остальных храмах, особенно в римо-католическом польском костеле и храме св. Юра, чувствуется какая-то хладность и хочется оттуда побыстрее уйти. Трудно это помещение назвать даже храмом. Скорее оно похоже на зал или какой-то мирской памятник архитектуры, где вовсе не ощущается присутствия благодати Божией. Больно и с сожалением приходишь в сознание того, что буквально пару лет тому в храме св. Юра многие люди получали спасительную помощь, а сейчас все утеряно.

Более спокойно чувствовали себя в храме студитов. Пели в храме «студиты» спокойно, молитвенно, хотелось даже креститься и подольше на службе постоять. Думается что такое чувство дается православным, потому что в догматическом учении у «студитов» ереси не имеется, только одно – примат папы Римского.

Поездка была духовно-назидательна. До поездки мы в инославные храмы практически не заходили. В этой прекрасно организованной поездке рассказы о храмах, вероучении, представителях других конфессий были содержательны, познавательны и необходимы; встречи с людьми – радушны, несмотря на разницу в вероисповедании; но все это входит в процесс обучения.

Сейчас становится понятным, что и без всякого богословского образования простому человеку может быть понятно в каком храме «живет» Истинный Бог, а которые храмы Он лишил Своей благодати и присутствия.

Спаси Господи владыку Августина благодаря которому стала возможной такая интересная поездка, по древнему городу Львову.

Воспитанники IV курса ПДС

Покаяння основа спасіння

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

„Покайтесь, тому що приблизилось Царство Небесне”.

Такими словами розпочав свою проповідь Христос - Спаситель. І святий апостол Петро, звертаю-

чись до народу, говорить: „Покайтеся і наверніться, щоб загладились гріхи ваші”. Цей заклик нашого Божественного Спасителя, а також і Його апостола говорить нам, браття і сестри, що від всіх, бажаючих бути спадкоємцями Царства Небесного, потрібне, перш за все, покаяння.

Дуже часто Свята Церква повторює нам покайні слова. Ними вона нагадує людині про її падіння, про її гріховність і її немочі, щоб вона постійно просила милосердного Бога про помилування. Знову ж такими, як і в інші багатоденні пости, словами, Церква кличе нині своїх дітей очистити грішні душі покаянням.

Що ж таке покаяння?

Покаяння – це величний дар любові Божої грішному людству, це час оновлення людських душ, коли ми складаємо свої гріхи у ніг Божих, розпочинаємо нове життя, це наш заповіт з Богом про виправлення нашого життя. Покаяння омиває, очищує нас від гріхів, повертає нам любов Божу, знову робить нас чадами Божими. Покаяння пробуджує в людині прагнення до Христа, і людина в простоті серця своїм еством прагне до нього. Як тянуться пелюстки квітки до сонця, як спрага спонукає оленя шукати потоків води. І навпаки – грішне життя тягне нас ще далі в темну, мутну далечінь, повну всякого беззаконня. Святий апостол Петро до кінця життя оплакував свій вчинок відречення від Христа. По переданню, він в кожную ніч, при співі півнів, прокидався і зрошував постіль гіркими слізьми покаяння. З життя преподобної Марії Єгипетської видно, як вона, пішовши в пустелю, оплакувала свої гріхи молодості, і більше ніколи до них не поверталась. Святитель Ігнатій Брянчанінов говорить: „Коли людина кається, благодать Божа осіняє її, руйнує в ній царство гріха і водворює Царство Боже”.

В сьогоднішній воскресний день Свята Церква прославляє великого поборника православія – Святителя Григорія Паламу. Святитель Григорій повчає, що життя душі – це єднання з Богом, як життя тіла – єднання його з душею. Як через порушення заповіді, відділившись від Бога, душа умертвилась, так через дотримання заповіді, знов з'єднавшись з Богом, вона оживотворюється. Господь на те і впорядив нам земне життя, щоб дати місце і час для покаяння. Але як би не хотіла людина бути вірна, скільки би не прикладала своїх зусиль, вона буває легко переможена гріхом. Гріх непомітно діє на дух людини, оскверняє її, лишає її можливості перебувати з благодаттю Божою. Гріх небезпечний тим, що може проникнути в свідомість людини майже непомітно. А віддалення від Бога приводить людину до горя, до розладу в духовно-моральному житті. І тому Свята Церква завжди, а особливо в ці дні кличе нас до себе, зве нас до життя, просить повернутись на добрий шлях, пропонує нам краще пізнати свою душу, осмислити свої вчинки, свої немочі, зробити над собою суд: „До тих пір, поки в кімнаті темно, - говорить Святитель Феофан Затворник, - ми не помічаємо бруду, та коли вносимо ліхтар, ми можемо помітити кожную пилінку”. Те ж саме із кімнатою нашої душі. Поки ми не бачимо світла Христового, ми не можемо побачити свої гріхи.

Церква хоче відродити нас в нових людей, дати нам нову славу та красу. А для цього від нас потрібне сокрушення в гріхах, намір виправити своє життя, віра в Христа, і надія на його милосердя. Для цього нам потрібна покайна молитва, така молитва, якою зивав євангельський митар: „Боже, милостив буди мені грішному”. Якщо ми будемо каятись саме так, то неодмінно милосердний Господь не залишить нас грішних, допоможе піднятися із гріховного стану, в який ми так часто впадаємо, допоможе так, як допоміг багатьом людям, коли ходив по землі. „Немає гріха, який би він не був великий, перемагаючого челолюбіє Боже, якщо ми в належний час приносимо покаяння і просимо прощення” — говорить Святитель Іоан Златоуст.

Розп'ятий на хресті розбійник був вбивцею. Але він, висячи на хресті, кається у гріхах. Розбійник з вірою звертається до Господа, говорячи: „Пом’яни мене, Господи”. І Господь не тільки звільняє його від гріхів, він обіцяє йому рай. Із цього прикладу стає зрозумілим, наскільки сильне і спасительне покаяння. Нема гріха, який би не був прощений покаянням. Немає грішника, який би не отримував спасіння через покаяння. До цього покаяння, як спасительного засобу, сьогодні всіх нас закликає Свята Церква. Браття і сестри! Всі ми призвані на шлях до вічного, блаженного життя. Господь стукає в серце кожного із нас, говорячи: „Се, стою у двері и стучу: если кто услышит голос Мой и отворит дверь, войду к нему, и буду вечерять с ним, и он со Мною”.

Відзвімося і ми на заклик Божий, виконаймо святу волю Господню і тоді, закінчивши земне життя, ми почуємо найсолодший голос Спасителя і Судії світу: „Прийдіть, благословенні мого Батька, успадкуйте приготоване вам Царство від створення світу”. Амінь.

Роман Мокрицький

В первую неделю Великого поста

В имя Отца и Сына и Святого Духа.

Господь наш Иисус Христос основав Свою Церковь на земле как единый богоучрежденный организм, дал ей все средства для спасения души человека. Одним из многих таких средств являются святые посты – время, когда борьба человека со своими хреховными склонностями усугубляется через усердную молитву, истинное покаяние, сокрушение своего сердца. Пост – это время, когда человек особо может приблизиться к Богу и Его милости через очищение себя от греховных язв.

Сейчас, братья и сестры, Церковь Христова оканчивает уже первую седмицу Великого поста, в конце которой Она же вспоминает важное событие для себя – это Торжество Православия, празднуемое в этот воскресный день. Это праздничное событие было установлено в IX веке Константинопольскою Православною Церковью по случаю восстановления иконопочитания и было тесно связано с окончанием большой эпохи Вселенских соборов, на которых были осуждены святыми отцами появившиеся в то время ереси, секты, расколы.

Для каждого человека, живущего в мире, и особенно в нашей стране, нет тайны в том, насколько прогрессивно быстро стали появляться религиозные течения, точно, как грибы после дождя, которые с каждым годом все плотнее и плотнее опутывают нашу землю своими сетями заблуждений. Газетная печать, средства массовой информации: телевидение, радио и многое другое является мощным источником распространения лжеучений. Даже такое безобидное, как суеверия, гороскопчик на неделю или же советы какой-то «благочестивой» бабушки знахарки Маруси или Гали – это плоды возрождающегося древнего язычества и магии. Словно сам диавол со всем своим войском видимым и невидимым ополчился против Истины, сохраняющейся только в Православной Церкви, чтобы уничтожить Её, заменить истину на ложь и тем самым через это больше людей ввести в погибель вечную.

Святые богоносные отцы, осудившие на Вселенских соборах учения, противные духу учения Церкви Христовой, сохранили евангельскую истину и веру в Бога в чистоте и неповрежденности для нас, чтобы и мы в последующие века смогли отличить истину от лжи и передать будущему поколению. Однако долг сохранения истинного вероучения Церковь возлагает не только на пастырей духовных – церковную иерархию, но и на каждого православного христианина, так же как и пастыря, являющегося членом тела Богочеловека. Но в деле спасения недостаточно только одного голого знания истин церковных, нужно в первую очередь выполнить в себе все те повеления, евангельские заповеди данные нам Господом Иисусом Христом, по примеру всех святых, которые приобрели себе святость ведя благочестивую, высоконравственную духовную жизнь.

Человечество XXI века знает все, что творится в мире, знает все последние горячие новости, события, где что случилось, идеально разбирается в мельчайших вопросах житейского быта, знает, где что продается, и где что можно купить. Только одного оно не знает - это Бога, Своего Творца, отвернулось от Него. Не бывает ли чего подобного, братья и сестры, и с нами, когда чрезмерная житейская суета, хлопотливость для временного занимает первое место в нашем сердце, вытесняя оттуда Бога? Зная, что истина содержится в Православии, и то, что нужно исполнять все его предписания, не значит быть еще православным христианином. Им можно стать лишь тогда в полном смысле этого слова, когда человек последует по стопам Подвигоположника Христа показавшего всем, какой действительно должна быть христианская жизнь, что было запечатлено на богодухновенных страницах святого Евангелия.

К сожалению, часто бывает так, что современный человек не хочет менять прежний образ своей жизни и даже не старается в этом. Ну, конечно же, легче все-таки кого-то осудить, обидеть, смирить, раздражиться на кого-либо, проявить свое высокомерие над другим, свою гордость, тщеславие, увидеть недостатки в своем ближнем, его грехи. А вот свои недостатки, грехи, редко кто может увидеть, да и просто не хочется, потому что надо смириться перед Богом, своим ближним, а сделать это как всегда не хватает сил. И вот человек таким образом, не исправляя свою жизнь и не меняя ее, бывает подобен, а точнее его душа бывает подобна застоявшейся воде, и как такая вода, находясь в каком-то сосуде, начинает издавать неприятные через некоторое время запахи, так и душа, испорченная грехами, издает греховное зловоние перед лицом Божиим. Нередко церковная жизнь такого человека превращается в

чистый формализм и он как буд-то так говорит: «На, Господи, это - Твое, а дальше оставь меня в покое», забывая в это же время многие свои долги Богу – грехи перед Ним и перед своими ближними.

Когда у человека что-то сильно заболело, то он сразу же бежит к доктору и не говорит же ему: «А знаете, господин доктор, а вот у такого-то болит то-то». Хотя порой в нашей жизни часто бывает так, что желая получить помощь от Господа, мы держим неприязнь в себе против кого-то, видим в его лице сучец, а своего вагона бревен что-то не совсем замечаем. Поэтому, чтобы получить помощь в больнице от доктора, человек должен рассказать сугубо о своей болезни, что у него болит. Подобно этому, чтобы получить прощение каких-то своих прегрешений, человек должен разгрузить свой «вагон бревен», т.е. заглянуть в свою душу и обнажить свои грехи перед Богом в таинстве Покаяния, раскаиваясь в них и больше их не повторяя. Как было замечено во всей истории христианства, лучшей проповедью Православия была благочестивая жизнь его последователей. Вспомним, хотя бы, первые века Церкви Христовой, когда язычники, видя жизнь христиан и их терпение в страданиях, сами потом становились последователями Христа и были даже такие, которые принимали крещение своей собственной кровью.

Однажды один православный иерарх задал вопрос: «Почему же сейчас так много расплодилось сект?», и потом сам на него же ответил: «Потому, что Православие молчит». Молчит в нас не только во внешней деятельности, когда многие просто безразлично смотрят на попавшихся в сети лжеучений подобно поговорке: «Моя хата скраю и я ничего не знаю» но и в нашей душе, нашем сердце, когда нет желания изменить свою жизнь.

Диавол, враг всего человечества, будучи низвержен с неба за свою гордость перед Богом, всю свою злобу и ярость направил особенно против последователей Христа. Какими только ухищрениями он не старается стереть у человека память о своем Творце, о назначении в этом мире, приземляет его желания безконечной суетой, постоянной заботой, развлечениями через компьютерные технологии, средства массовой информации, увеселительные заведения, лишь бы венец творения навсегда забыл и изверг Создателя из своего сердца. Диавол понимает, что его прежнее место на небе занимает другой, а именно, истинный православный христианин. Поэтому-то такая неприязнь современного мира и человечества подогреваемых человекоубийцею искони - сатаной, во всех сферах жизни на Православие, которое постоянно обличает мир в его пороках и напоминает нам об самой страшной войне духовной - диавола с Богом, полем битвы которой служат сердца человеческие, как сказал однажды преподобный и богоносный отец наш Амфилохий Почаевский по слову известного русского писателя Федора Достоевского. Таким образом, истинный последователь Христа постоянно должен вести мужественную борьбу в своем сердце, не допуская в него ничего нечистого и греховного, дабы этим не оскорбить Бога. Вся жизнь его должна быть пропитана стремлением лишь ко Господу, несмотря на самые тяжелые и невыносимые обстоятельства духовно-телесной стороны жизни, помня слова псалмопевца Давида: «Избавит Господь души раб Своих, и не прегрешат вси уповающие на Него» (Пс. 33, 23)

В эту первую неделю Великого поста, братья и сестры, вспоминая Торжество Православия, Господь снова и снова напоминает нам, чьими мы являемся последователями – Самого Сына Божия Иисуса Христа - смиренного, кроткого, терпеливого, любвеобильного, и к какой спасительной вере принадлежим, несравнимой со всеми богатствами мира сего. Ведь не даром «Православие» означает «правильно славить, веровать, мыслить». Господь напоминает и о том, к чему призваны мы, что Торжество Православия должно быть прежде всего в наших сердцах, в невидимом духовном торжестве победы над своими страстями и грехами.

Да послужит нам это благоприятное время поста не к большему осуждению нас ради своих поступков, но к возможности более и более приблизиться к Богу, чтобы пост не был чем-то формальным, заключающимся только в еде, но чтобы он помог бы изменить свою жизнь в лучшую сторону. Да укрепит и поможет нам Бог постоянно иметь торжество добродетели над грехом, которое старались иметь все святые от века. И не смотря на малочисленное стадо Христово, обуреваемое множеством лжеучений, врагов видимых и невидимых, Православие далее будет торжествовать над ними, потому что имеет Истину – Своего Основателя Сына Божия Единородного, неложно обещавшего сохранить Церковь Свою и ее членов до скончания мира: «Созижду Церковь Мою: и врата ада не одолеют Ее» (Мф.16,18), «и се аз с вами есмь во вся дни, до скончания века, аминь»

Александр Мудрак

Ревність служіння

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

З ласки Божої, кожна країна і кожний народ, а не рідко і місто мають свого просвітителя, тобто людину, яка принесла їм світло християнської істини. Господь відзначив обранців Своїх і через них просвітив Свій народ.

Одним із них є Миколай Японський, пам'ять якого сьогодні вшановує наша Православна Церква.

Самсвятитель своїм життям показав приклад істинного духовного керівництва, повністю відданого своєму служінню. Це була людина невичерпної енергії, єдиної цілеспрямованості і сумлінної роботи. Він говорив: «Не спокійно місіонеру, коли у нього є хоча крапелька сили, щоб служити своєму ділу, то для мене представляється невідповідним, так що я і в думках не зважувався приміряти халат спокою. Хочеться померти на тій борозні, де Промисел Божий судить, і трудитися, і сіяти». В цих словах – вся його людська природа. Він не брав на себе особливих подвигів, але Господу віддав всю свою душу. На його шляху були перешкоди, але своїм життям він показав усім людям глибокий досвід боротьби з ними і втілює в життя заповіді Ісуса Христа.

Усе це вимагає трудів та зусилля, але з нами Бог, який дав нам неоцінений дар віри, терпіння і ревності.

Отож, браття та сестри будемо вірними своєму покликанню! Ревносно й терпляче будемо проводити своє земне життя, щоб наслідувати Царство Небесне, якого я всім вам бажаю по молитвам святителя Миколая Японського і всіх святих. Амінь.

Олександр Мусієнко

В п'яту неділю Великого поста прп. Марии Египетской

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Как-то раз известному афонскому старцу Паисию задали вопрос: „Что может изменить волю Божию?” На это он ответил, что волю Божию изменяет покаяние.

В древности существовал город Ниневия, жители которого страшно грешили. Когда Господь решил истребить этот город, Он послал туда пророка Иону с вестью о Своем решении. Услышав это, жители перестали грешить, покаялись и наложили строгий пост не только на себя, но даже и на скот. Видя это покаяние, Бог изменяет Свое определение и милует этот город.

Покаяние – поистине чудесный и безценный дар Божий людям, благодаря которому мы имеем наследовать Царство Небесное. Но как воспользоваться этим даром? Достаточно ли только сказать „Я каюсь”? Евангелие и святые отцы учат, что необходимо принести плоды покаяния. Прежде всего они заключаются в изменении себя. Например: был человек блудником – стал целомудренным, был сребролюбив – стал нестяжателен, был лжецом – стал правдолюбцем. Все в мире имеет свое назначение, свою цель. Всякое дерево имеет ценность, когда приносит плод. Так и от человека Бог ждет плодов. Иначе, по Его слову, всякое дерево, которое не приносит плода, бывает посекаемо и в огонь вметаемо.

Яркий пример того, как человек может принести покаянные плоды, явила прп. Мария Египетская, память которой сегодня совершает святая Церковь. До своего обращения к Богу она была великой грешницей – блудницей. Она дошла до того, что даже перестала брать деньги за свое ремесло. Как прп. Мария стала грешницей – мы никогда не узнаем. Но одно мы знаем достоверно: когда она пришла в храм поклониться Честному Древу Креста Господня, то почувствовала, что какая-то сила препятствует ей войти внутрь храма. Этого было достаточно, чтобы она осознала, что все прошлое темно и грязно и что выйти из этого можно только одним путем – сбросить с себя все зло и начать новую жизнь. Преподобная оставляет все и удаляется в знойную пустыню, где более 30 лет проводит в голоде, жажде, оди-

ночестве без жилища под открытым небом. За эти годы ее одежда истлела, а по телу в ней невозможно было узнать женщину. И эти плоды покаяния вознесли прп. Марию из самых глубин зла на вершины святости так, что она во время молитвы поднималась на воздух, переходила речку по воде и имела дар прозорливости.

Вернемся теперь к нашему апостасийному времени. По сегодняшним меркам прп. Мария была-бы очень даже современной, нормальной женщиной. Однако если раньше такое поведение порицалось, то теперь этим позором хвалятся и всюду его пропагандируют. В нашей стране делается все, чтобы превратить всю молодежь в Марий Египетских с одним только отличием – мало кто из них принесет покаяние. И если этих детей почему-то не убили, то многие из них вырастут пьяницами, ворами, убийцами, проститутками, наркоманами и садистами.

И причина всему этому не в наших детях. И даже не в том, что нам все равно что они смотрят по телевизору, что читают в своих журналах, чем занимаются на дискотеках, вечеринках и на улице. Причина в том, что их родители в свое время не посеяли в их душах семена добра потому, что сами их не имели; в том, что не смогли им указать путь к Богу, потому что сами его не знали и не шли по нему. А душа как известно незанятой не бывает. И если в ней не живет добро – по необходимости поселяется зло. И наше счастье, если эти дети когда-нибудь сами захотят найти путь к Богу, но прежде они наделают много ошибок и потерпят много горя и страданий в своей жизни. Не будем же искать причину своих бедствий и несчастий в наших правителях, в дьяволе, в других людях и тем более в Боге. Самый Большой враг человеку – он сам. Найдем в себе силы увидеть эту причину в самих себе, в нашей греховной жизни.

Пусть образ преподобной матери нашей Марии будет для нас не только новым вздохом. Новой надеждой, но и вызовом, призывом, потому что напрасно мы воспеваем хвалу святым если ничему не учимся от них, не стремимся подражать им. Пусть пример жизни прп. Марии всегда напоминает нам, что для самого великого грешника есть возможность стать святым. Покаянием открываются двери Царства Небесного для каждого из нас. Давайте же пользоваться этим великим даром чтобы сподобиться вечного блаженства молитвами прп. Марии Египетской и всех святых. Аминь.

Евгений Калинин

В Сиропусну або Прощенну неділю

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Свята Православна Церква як любляча мати піклуючись про наше духовне й тілесне здоров'я і вічне спасіння, виховує нас в душі християнської любові і Євангельських проповідей. Перед тим як вступити у Великий піст, вона підготовляє нашу свідомість до цього подвигу. Своїми службами, в молитвослов'ях і піснеспівах Церква старається пробудити нас до покаяння. Починаючи з неділі Митаря і Фарисея, закінчуючи сьогоднішньою неділею, в Євангельських читаннях нашій увазі пропонуються різні приклади істинної молитви, гріха, добродітелі і покаяння. В ці чотири підготовчі неділі Церква, як по сходинках драбини намагається підняти нас на висоту, з якої нам було би зручно й легко ступити на подвиг духовної боротьби. Сьогодні останній день підготовчого періоду. В цю неділю Церква згадує про вигнання Адама із Рая. Ми згадуємо цю неділю для того, щоб усвідомити що сталося з родом людським і що відбувається зараз із кожною людиною.

Чому Адам і Єва були позбавленні блаженства? Ми знаємо, що гріх став причиною падіння наших прародителів. Адам будучи самим досконалим творінням Божим, носячи Його образ і подібіє, будучи другом Божим і володарем над іншими створіннями, через гріх, тобто нарушивши заповідь Божу, відпав від свого Творця, вступив у ворожнечу з Богом, був позбавлений блаженства й слави. Не могли перші люди знову повернутися до райського життя, тому що гріх ввійшов в їхню природу. Не може грішник наслідувати життя вічне, якщо не очиститься від свого гріха, не понесе подвиг покаяння і молитви. В стихірах сьогоднішньої неділі на вечірні ми чуємо такі слова: „ де Адам прямо рая, и свою

наготу рыдая плакаше”. Хоча цей плач і був покаянним, але він вже не міг повернути наших праотців до райського життя. Тому і плакав Адам напроти входу в Рай, що більше не побачить Господа свого і Творця, що більше не відчує тої райської насолоди, серед якої колись жив.

Гріх, дорогі браття і сестри, це брехун, який постійно обманює нас, обіцяє насолоду і щастя, а приносить лише томління духа, жаль, відчуття серцевого омертвіння. Він порушує внутрішній спокій людини, „несть мира в костех моих от лица грех моих” (Пс. 34, 7), учить нас пророк Давід. Гріх, як тяжка могильна плита давить на серце грішника. Згадаймо один приклад ще з глибокої древності. До одного ритора по імені Цицерон прийшов розбійник, який скоїв вбивство, і давши Цицерону гроші, просив щоб той захищав його на суді. Відбувся суд і вбивця вийшов оправданим. Цицерон так вміло його захищав, що ніхто не міг протистояти ораторському мистецтву і переконливим аргументам знаменитого філософа. Розбійника відпустили на свободу. Пройшло багато років, і одного разу коли Цицерон йшов по місту, він побачив як його хтось переслідує, це був той самий розбійник, він кричав: стій Цицерон, я повинен вбити тебе, ти завдав мені великих страждань, вогонь опалєє мою душу, я не знахожу собі спокою ні вдень ні вночі, тому я повсюди шукаю тебе щоб вбити і припинити свої страждання. З цими словами він накинувся на оратора і вбив його.

Ось так, дорогі браття і сестри, гріх лежить на серці кожного, хто попадає в його сіті. А буває і навпаки, яку радість і мир відчуває наше серце, коли подолавши всі труднощі і перешкоди ми звільняємося, очищаємося від гріха. Тоді хочеться жити, радіти і насолоджуватися в мирі, тишині і повній гармонії зі своєю совістю.

Звільнитися від гріха, повернутися до Бога людина не в змозі своїми силами. Тільки Господь в святих таїнствах Сповіді та Причастя бачачи наше старання, наше розкаяння, може прийняти знову в Свої обійми, очистити душу від всякої скверни. Істинне покаяння по словам святого Євангелія неможливе без взаємного примирення і всепрощення: „Если же не прощаете, то и Отец ваш Небесный не простит вам согрешений ваших” (Мк. 11, 26). Тому вступаючи в дні Великого і спасительного посту, бажаючи через покаяння отримати прощення від Бога, ми повинні зі всією іскренністю і серйозністю простити своїх кривдників, тих хто причинив нам якусь скорботу, смуток або неприємність. Простити обідчиків – нелегка річ, це знає кожен зі свого життєвого досвіду, але простити необхідно, тому що це веління Божественного закону, закону духовного життя, без якого немає справжнього християнства.

Завтра ми вступаємо в очищувальні дні святого посту, а сьогодні, дорогі браття і сестри, попросимо у Бога благословіння, а в святих угодників Божих – помочі, молитовного предствальства, щоб зм'ягчилися наші серця, щоб ми могли від душі простити всіх своїх кривдників, а через прощення інших і самим отримати прощення від Бога. Амінь.

Володимир Кокіш-Мельник

Вірність святій Православній Церкві

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Дорогі отці, браття та сестри! Іноді, читаючи духовну літературу, ми зустрічаєм, як Св. отці порівнюють Церкву зі спасаючим човном, що пливе по бурхливому морю і доставляє до пристані всіх, хто на ньому.

Свята Церква з часів Апостолів являється носителем великих духовних дарів які необхідні людині для спасіння. Дорогоцінностями її є Святе Писання і Святе Передання, святі спасительні таїнства і обряди, богослужіння і весь багатотисячовий досвід св. отців і подвижників благочестя.

В Православній Церкві постійно перебуває Дух Святий, який через архіпастирів і пастирів, що мають Апостольське преємство, подається всім християнам, даючи благодатні сили для нового життя. В ній людина освячується і восходить на висоту святості і богоподобія. Безчислені сонми святих являються яскравим прикладом досконалості, якої можуть досягти християни, знаходячись в Православній Церкві.

Сьогодні наша Церква прославляє одного із святих - Григорія Богослова. Будучи великим проповідником, святий боровся з різними єретиками. Особливо були сильними його слова: «П'ять слів о богослов'ї», за що був названий Церквою богословом. Церква виховала в душі своїй великого сина різними добрими справами, але перш за все була любов до Бога і до ближніх. Григорій Богослов завжди в своїх посланнях та проповідях закликав християн бути істинними чадами святої Церкви і в ній відроджувати своє духовне життя і своє спасіння.

Дорогі отці, брати та сестри, ми з вами також являємося членами Церкви, і сам Господь управляє нею і через неї надає людям все, що необхідно для спасіння. По словам апостола Павла: «Ісус Христос вчора і сьогодні та навек той же» (Євр.13,8). Церква дає людині все те, що їй необхідно для спасіння душі. В ній і до сьогодні зберігається вся повнота істини і буде вона існувати до останніх днів: «Збудую Церкву Мою, - говорить Господь, і брами Ада не здолають її». Якщо ми будемо вірними членами Церкви, до кінця дотримуватись заповідей Божих, то наслідуюмо життя вічне. Але хто покидає Православну Церкву і йде по різним розколам та сектам, то такі люди далекі від спасіння, по словам священомученика Кіпріана Карфагенського: «Кому Церковь не мать, тому Бог не Отец». А блаженный Августин вчить: «Кто не между членами Христовыми, тот и не может иметь христианского спасения. Можно иметь почестъ, можно иметь таинство и петь «Аллилуия» и отвечать «Аминь», можно иметь веру в Троицу и проповедовать Ее, но нигде, кроме Православной Вселенской Церкви нельзя найти спасения».

Прославляючи сьогодні святих Григорія богослова звернемося до нього з гарячою молитвою, щоб допоміг нам сердечно покаятись і задуматись над своїм життям і бути вірними членами Господа нашого Ісуса Христа і святої Православної Церкви. Амінь.

Юрій ОРЛОВСЬКИЙ

Покаяння

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

«Покайтесь, ибо приблизилось Царствие Небесное»

Такими словами Господь наш Ісус Христос закликає всіх до покаяння. Якщо заглянути в Старий Заповіт, то ми побачимо, що всі пророки, які говорили про покаяння, завжди хотіли застерегти свій народ від неминучої загибелі. І ті, які жили безвідповідально до свого спасіння, вони на тільки не хотіли слухати цю проповідь, але й насміхались над нею, тим самим накликаючи на себе праведний гнів Божій. В книзі пр.Іезекіїля ми чуємо такі слова, де говориться: «Посему Я буду судить вас, дом Израилев, каждого по путям его, говорит Господь Бог, покайтесь и обратитесь от всех преступлений ваших...».

У Новому Заповіті ми чуємо схожі слова: «если не покаетесь, все также погибнете». І зразу перед нами встає запитання: «Як погибнете?» А це так, як було за часів Ноя, де всі жили по повелінню плоті: пили, гуляли, блудили, вбивали. Якщо добре подумати, то наш час не багато чим відрізняється від часів Ноя. Тільки що під час потопу спаслося лише 8 людей, це Ной зі своєю сім'єю, а зараз спасаються ті, які усвідомили свою гріховність і своє недостойнство перед Ним, повністю відрікаються від себе самих і віддають себе волі Божій.

Справжнє духовне життя, дорогі браття та сестри, завжди розпочинається з покаяння, тому, що покаяння і є той Ноевий корабель, в якому людина отримує спасіння; покаяння - це є жертвеник, на якому приноситься наша жертва перед Богом. Покаяння - це є наш світильник, який розкриває і просвіщає нашу ніч перед Ним. Покаяння святі отці називали другим хрещенням, в якому людина отримує прощення гріхів і стає на правильний шлях свого спасіння. Згадаймо розбійника, який, знаходячись вже на хресті, в останню мить свого життя покався і перший ввійшов в Царство Небесне. Згадаймо апостола Петра, який три рази відрікся від Христа, але змивши свій гріх покаянними сльозами, отримав прощення; згадаймо Марію Єгипетську, ту, яка жила розпутно, не знаючи навіть, що таке покаяння і що

таке духовне життя, але давши обітницю перед Богом, що коли вона увійде в храм і приложиться до Чесного і Животворящего Хреста Господа, змінити своє життя. І ми знаємо, що останні свої дні вона проводила в покаянні, але образи попередніх гріхів завжди переслідували її. Цей перехід від зла до добра не може бути безболісним.

Преподобний Іоанн Лествичник, пам'ять якого свята Церква сьогодні шанує, говорить, що гріх в нас мовчить до тих пір, доки ми його не чіпаємо і варто нам лише почати боротись проти нього, то він як той «тисячоголовий змія» починає кричати і нападає на нас з усіх сторін.

Одного разу я прочитав статтю, яка називалась так: «Надо мной смеялся бес». Одна жінка, яку було звати Наталя, розповідає, що її батьки були людьми невіруючими, але її бабуся, яка ходила до храму, таємно похрестила її, коли їй було п'ять років. Вона розказує, що вела, легко кажучи, не правильний спосіб життя. Коли її вигнали з роботи, їй не стало де заробляти гроші на проживання. Вночі її завжди тривожили безсоння і чулись їй якісь сторонні «голоси». Їй прийшло на думку, що вона зійшла з розуму. Цей голос став перечислювати її гріхи, а потім дав їй вибір: смерть, або втрата розуму. Спочатку вона не погоджувалась на це, але «голос» сказав, якщо вона не покінчить з собою то «він» забере у неї дочку, або маму. І на перекір своїй волі взявши ніж вона провела собі по горлі. Почувся страшний голос, який казав що через два дні вони зустрінуться. Втрачаючи свідомість вона запитала: «Де?» Відповідь була така: в аду, ти ж самобивця.

До цього часу жінка дивується, як їй вдалося вилізти на сходи, де побачили її сусіди. Прокинувшись у лікарні, вона прийшла до тями, але на цьому ще нічого не змінилось і їй далі продовжували вчуватись ці голоси, на цей раз кажучи, щоби вона знову покінчила з собою, витягнувши голку з крапельниці. Але паралельно до неї заговорив якийсь ніжний голос, який сказав, щоби вона цього не робила. Коли вона покликала священника, то він пояснив їй, що це був голос її Ангола Хранителя. Після цього вона пообіцяла більше не грішити і через деякий час вона посповідалась і причастилась святих Христових Тайн. Зараз вона дякує Богу, що Він ще залишив їй життя для покаяння. Ось така була розповідь тієї жінки. З цього прикладу ми бачимо, як хитро лукавий діє на нашу психіку.

Преподобний Іоанн Лествичник говорить, що перед своїм падінням лукавий наговорює нам, що Бог милосердний, що Він простить тобі, а тільки ми згрішили, як він відразу нашепчує зовсім друге, що Бог жорстокий, Він не простить тобі, ти й ти не вмєш правильно каятись. Думаєте, Бог би не простив Іуду, який зрадив Христа, звичайно що простив би, якби він не повісився. Іоанн Златоуст говорить, що немає такого гріха, який би міг перевищити милосердя Боже. Кожен гріх, зроблений нами це є рана, яка завжди кровоточить, шукаючи якісь цілющі ліки, а ці ліки для нас є покаяння.

Хай допоможе нам Господь молитвами преподобного Іоанна в ділі нашого спасіння так, щоби кожен міг промовити в глибині своєї душі покаяними слізьми: «Помилуй мя Боже, по великой милости Твоей и по множеству щедрот Твоих очисти беззаконие мое!» Амінь.

Юрій ГРИСЮК

Воскресіння Лазаря як запевнення нашого майбутнього воскресіння

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Сьогодні дорогі отці, браття та сестри, наша свята Православна Церква, шанує величну Євангельську подію, коли Господь наш Ісус Христос воскресив четвероденного Лазаря. Таке велике чудо Спаситель здійснив перед початком Своїх страждань, за декілька днів до Свого славного Воскресіння.

Святий євангеліст Іоанн Богослов вказує на мету, з якою воскрешає Ісус Христос праведного Лазаря. Про неї Господь говорить, звертаючись до Своїх учнів: «щоб ви увірували», що дійсно всі померлі воскреснуть і що їхній Вчитель не простий чоловік, а Богочоловік.

З Євангельських розповідей нам відомо багато фактів воскресіння померлих. Знаємо, що Христос окрім Лазаря, воскрешав і других людей, як наприклад, сина Наїнської вдови, дочку Іаїра. А також і апостоли воскрешали померлих. Але воскресіння Лазаря було особливим, так як по законам природи, тіло почало предаватися тлінню і ніяких ознак життя вже не було. Для Бога ж нема нічого неможли-

вого. І коли до гробу, в якому лежало тіло Лазаря, на четвертий день приходять Ісус Христос, у власті якого всі живі і мертві, то по Його слову, Лазар миттєво встає від мертвого сну і обвитий погребальними пеленами виходить з гробу.

Це велике чудо воскресіння четвероденного Лазаря укріпило віру апостолів і всіх учнів Христових про те, що їхній Вчитель – це дійсно Син Божій і істинний Бог, котрий Своїм словом воскресить і всіх померлих з часів Адама.

Воскресіння Лазаря нагадує і нам про те, що людина створена для вічності, що смерть і тління – це наслідки гріха. Воскресіння Лазаря нагадує нам і про наше воскресіння із мертвих і стверджує нашу віру в ту істину, що наші перетворені в прах тіла воскреснуть для останнього праведного суду, воскреснуть для того, щоб дати відповідь за своє прожите життя. Господь говорить: «Не дивитесь сему, ибо настанет время, в которое все находящиеся в гробах, услышат глас Сына Божия: и изыдут творившие добро в воскресение жизни, а делавшие зло – в воскресение осуждения». Святий апостол Павло навчає нас такими словами: «Всем бо явитися нам подобает пред судилищем Христовым, да примет кийждо, яже с телом содела, или благая или злая». Про воскресіння померлих нас повчають і святі отці. Святий Філарет, митрополит Московський каже: «Как уснувший вечером пробуждается утром с обновленною силою жизни, так уснувший смертью телесной, пробудится в новую бессмертную жизнь в день всеобщего воскресения для встречи с Господом».

По цьому, дорогі браття та сестри, нам потрібно вже з сьогоднішнього дня, з цієї хвилини готувати себе до цієї зустрічі з Богом, щоб дати достойну відповідь за прожите нами життя. Виникає запитання: а як же ж нам готуватися до цієї зустрічі, що ж нам робити, щоб дати достойну відповідь перед Богом?

Свята Православна Церква нас повчає що насамперед, нам потрібно очистити свою душу і серце від гріхів та пороків слізьми покаяння. Потрібно просити помочі в Господа і всіх святих для того, щоб Господь послав нам палку ревності до спасіння, щоб ми возлюбили заповіді Божі, возлюбили правду Божу і щоб наша душа поступово підіймалася і пізнавала воскресіння Христа. Ми повинні усіляко уклонятися від гріха, різних розваг, старатися прощати, терпіти всілякі ображення, неправди, більше молитися, навіть і за тих, хто причиняє нам скорботи. І тільки тоді в нас запалає вогник віри в нашому серці, і тільки тоді ми зможемо дати достойну відповідь на Страшному Суді перед праведним Судією Господом нашим Ісусом Христом.

Отож, дорогі браття та сестри, возлюбімо добро, возлюбім заповіді Божі, возлюбім правду Божу, возлюбім істину, возлюбім один одного і з вірою та любов'ю приступим до Господа і пізнає душа наша воскресіння Христове. Амінь.

Андрій ГНАТЮК

Проблема ропоту

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа!

Сьогодні дорогі отці, браття та сестри, сьогодні ми з вами за Божественною Літургією чули Святе Євангеліє в якому розповідалося про те, як Господь наш Ісус Христос прибув зі Своїми учнями у країну Гадаринську. В цій країні жив нещасний чоловік, одержимий злими духами. Побачивши Спасителя він закричав сильним голосом: «Что мне и тебе, Иисусе Сыне Бога Вышнего; прошу Тебя не мучь меня!» Господь запитав його ім'я і почув у відповідь: «Легион», а це слово означало, що в того чоловіка було дуже багато злих духів, які постійно його мучили. Він не міг жити разом з людьми, а жив у гробах, рвав на собі цепи, якими був скований і тим самим наводив страх на жителів цієї країни. Христос ісцелив нещасного, вигнавши з нього легион бісів і по їхньому же проханню дозволив ім. вселитися у стадо свиней, яке паслося поблизу моря. Коли злі духи ввійшли в стадо свиней, то свині збентежені кинулися в море і потонули.

Але, дорогі браття та сестри, дивно чути такі слова, що коли замість того, щоб бути вдячними

Спасителю, люди Гадаринської країни просять Христа покинути їхню місцевість.

Яка ж причина спонукали їх до цього? А ось яка: стадо свиней, яке потонуло в пучині морській, для них було дорожче, чим душа людини, врятована від постійних страждальних мучень легіонами бісів. З цього ми можемо побачити, на скільки був низький рівень духовності у людей цієї країни, що матеріальне виявилось набагато важливішим чим чиєсь спасіння. В результаті чого ці люди стали роптати на Христа. І це внутрішнє обурення в них настільки розгорілося, що вони з ненависті виганяють Христа, щоб Він знову не спричинив їм ніякого матеріального ушкодження.

Так, зараз ми можливо і розуміємо цей негарний вчинок Гадаринських жителів. Але, на великий жаль це не рідко трапляється із нами. Ми уподібнюємося тим нерозумним жителям Гадаринської країни. Коли спіткає нас якесь нещастя, чи ми щось матеріальне втратимо у цьому тимчасовому житті, то у нас відразу ж починає виникати дорікання на наших близьких і навіть на Бога. Ми не вміємо і не хочемо розуміти Всеблагий промисел Божий і що все, що трапляється, трапляється з волі Божої. Своїм ропотом виганяємо Христа із власних сердець. Ми навіть буваємо готові на страшні речі: що допускаємо собі у думці, що хай краще Господь іде від нас, а не випробовує і не посилає нам ніяких матеріальних втрат. А що повинні робити ми, щоб, не уподоб нітися Гадаринським жителям. Істинний християнин повинен завжди розуміти, що все, що посилається Богом радість чи горе, вдачі і негаразди, все посилається для нашого удосконалення, для спасіння нашої безсмертної душі. Ми ніколи не повинні роптати, а все, що трапляється переносити із радістю. Святий апостол Павло нас навчає: «О всем радуйтесь и за все благодарите».

Одного разу дорогі браття і сестри був такий випадок. В сорокових роках минулого століття в Харківській області жила вдова, яка була багатою, але внаслідок різних обставин впала в бідність. Живучи із двома молодими доньками терпіла велику нужду і горе і не бачачи ніякої допомоги у своєму важкому становищі, почала роптати спочатку на людей, а потім і на Бога. В такому душевному настрої вона захворіла і померла.

Після смерті матері становище двох сиріт стало ще важчим. Старша дочка не втрималась, почала роптати і також захворіла і померла. Молодша дочка втративши мати і сестру почала дуже скорбіти переносячи самотність і безпомічне становище і на кінець також важко захворіла. Близькі люди, які перебували біля неї порадили їй посповідатися і причаститися Святих Христових Таїн, що вона і виконала. Потім вона заповіла, що коли помре, то, щоб її не хоронили, а зачекали духівника, який був у відрядженні. Коли вона дійсно померла, то по її ж проханням не хоронили, а зачекали духівника.

Прийшлося чекати вісім днів, на протязі яких, люди помітили, що тіло померлої не піддається тлінню. Коли ж вже приїхав духівник і почали відспівувати похорон, то приїхав якийсь родич із Петербургу, підійшовши прощатись до померлої він не помітив ні яких при знаків смерті і сказав, що якщо хочете відспівувати то робіть так, але хоронити я забороняю. І дійсно, у цей же день вона проснулась вже в труні. Коли її стали запитувати, що з нею відбувалося в період цих восьми днів, то вона відповіла, що бачила красоту раю. Потім бачила адські муки серед яких помітила свою матір і сестру і чула голос: «Я посилав їм скорботи в земному житті для спасіння душі, якщо би вони переносили їх з терпінням, смиренням та благодарінням, то за це би сподобились вічної радості в райських обителях. Якщо бажаєш бути разом із ними, то йди і ти починай роптати».

Отож, дорогі браття і сестри бачимо, яку пагубу приносить для нас ропіт. Тож давайте будемо за все благо дарити Бога і ні в якому разі не роптати, щоб сподобитися вічної радості на небі. Амінь.

Андрій ГНАТЮК

Неделя о блудном сыне

Во имя Отца и Сына и Святаго Духа!

В прошлый Воскресный день, братья и сестры, Святая Церковь научала нас правильной молитве, молитве покаянной, и открывала недостаток молитвы, трубящей о своих добродетелях, а тем более осуждающей нашего ближнего, рассказывая про мытаря и фарисея. В сегодняшний же святой день

пред нашим мысленным взором Церковь раскрывает поучения о двух порядках жизни человеческой души, души, расточившей часть имения Отца своего, и души, оставшейся в Отчем доме.

Итак, у некоторого человека было два сына, и сказал младший сын отцу: «Отче! Дай мне следующую мне часть имения». И отец разделил им имение. По прошествии небольшого времени младший сын собрал все и отправился в дальнюю страну, и расточил там свое имение, живя распутно.

Когда же он прожил все, в той стране не настал голод и он начал нуждаться, и, пристав к одному из жителей той страны, стал пасти свиней, и рад был наполнить чрево свое рожками, которые ели свиньи, но никто не давал ему. Придя же в себя, сказал: «Сколько наемников у отца моего избыточествуют хлебом, а я умираю от голода, встану, пойду к отцу моему и скажу ему: Отче! Я согрешил против неба и пред тобою и уже недостоин называться сыном твоим; прими меня в число наемников твоих». Встал он и пошел ко отцу своему.

И когда он был еще далеко, увидел его отец и сжалился над ним, и побежав, пал ему на шею и целовал. Сын же сказал ему: «Отче! Я согрешил против неба и пред тобою и уже недостоин называться сыном твоим». А отец сказал рабам: «Принесите лучшую одежду и оденьте его, и дайте перстень на руку его, и обувь на ноги его, и приведите откормленного тельца, и заколите, станем есть и веселиться! Ибо этот сын мой был мертв и ожил, пропадал и нашелся». И начали веселиться.

Старший же сын был на поле, и, возвращаясь, услышал ликование, подозвал раба и спросил: «Что это такое?» Тот отвечал ему: «Брат твой возвратился и отец заколол откормленного тельца, потому что принял его здоровым». Он осердился и не хотел войти. Отец же его, выйдя звал его. Но он сказал в ответ отцу: «Вот, я столько лет служу тебе и никогда не приступал к приказанию твоему, но ты никогда не дал мне и козленка, чтобы мне повеселиться с друзьями моими, а когда этот сын твой, - (он не называет его братом своим, заметьте), - расточивший имение свое с блудницами, пришел, ты заколол для него откормленного тельца?» Он же сказал ему: «Сын мой! Ты всегда со мною и все мое твое, а о том надо было радоваться и веселиться, что брат твой сей был мертв и ожил, пропадал и нашелся».

Не о нас ли притча сия, не наша ли душа в случае с младшим сыном, якобы насытившись всем Божественным, молитвами святыми, постами, службами, таинствами в которых душа преображается, охладевшая, остановившаяся в своем духовном росте, и мнящая из себя все знающую, бежит, с выпученными глазами, на свободу, свободу от Бога и для удовлетворения своих страстей, которые до этого душа держала с Божьей помощью на цепи, но, вкусивши мнимой сладости жизни без Бога, душа опустела, не обоняя более благодатных ароматов Духа, дышит злосмрадием греха и, очнувшись, ощущает, чего лишилась и с решимостью в покаянном чувстве возвращается к Богу, и Бог принимает душу, не вспоминая о том, что некогда душа оставила Его. В Евангелии сказано: на небе у Ангелов радость большая бывает об одном грешнике кающемся, нежели о девяноста девяти праведниках, не имеющих нужды в покаянии. Старший же брат никогда не уходил от Отца, подобно этому и мы находимся в лоне Церкви. Не отходим от Бога якобы, прибываем на всех службах, соблюдаем все посты и праздники, раздаем милостыню, напоказ, лицемерно долго молимся, имеем внешнее показное благочестие, но не имеем внутреннего духовного содержания. Как принял старший сын возвращение младшего покаявшегося брата? Он не назвал его: брат мой родной, но называет: этот сын твой. Жестокосердие, сердце без любви, какая нам польза быть здесь, а любви не иметь, есть польза, потому что Церковь и все, что в ней - это средства для достижения Любви (Бог любовь есть, и пребывающий в любви, пребывает в Боге и Бог в нем).

Расскажу вам одну историю. В Сирии жил некий старец, сидевший у дороги, и только завидев пустытника или странника какого, с радостью приглашал его, угощал, насыщал, успокоивал и ночлег давал. И вот, как-то приходит к нему один отшельник, по обычаю он пригласил и его, предложив ему пищи, но тот не вкусил отговариваясь, что тот держит пост. Сколько не умолял старец отшельника, тот был непреклонен. Тогда старец сказал: пусть Сам Бог решит между нами, что выше: твой пост или моя любовь? Вот здесь есть дерево, давай помолимся чтобы оно приклонилось к тебе или ко мне. Если к тебе поклонится дерево, то будем знать, что пост выше любви, если же ко мне, то значит любовь выше поста. Отшельник согласился и приклонив колена стал молиться. Дерево осталось неподвижным. Помолится и старец страннолюбец и оно тотчас наклонилось к нему. Тогда оба они прославили Бога.

Будем же просить братие и сестры Бога, чтоб, если и отходим от Него на сторону далече, то не до погибели, но имея залог покаяния для возвращения.

А пребывая в лоне Церкви Святой не должно забывать, что все добродетели нужны нам, но лю-

бовь наипаче. Она есть основание всего закона христианского. Она настолько велика, что Сам Бог именуется ею, Бог - Любовь есть, и кто прибывает в любви, тот прибывает в Боге, и Бог в нем. Аминь.

Роман ХМЕЛЬОВ

Неделя святых отец

Во имя Отца и Сына и Святаго Духа!

В сегодняшний святой день пред нашим мысленным взором из Евангельского чтения предстал пир Господень на который Господь призывает всякую душу, славных и безславных, благородных и худородных, богатых и нищих, мудрых и неразумных, всякого пола, чина и звания людей. И как страшно бывает не пойти на вечерю земного царя, который нас приглашает, кольми паче дерзко не идти на вечерю Царя Небеснаго, Который непрестанно зовет рабов Своих. Однако, званые на пир не пришли, они предпочли заняться, кто куплей, кто своими хозяйственными делами, иные же схватив посланных, оскорбили и даже убили некоторых. Но кто идет на пир? Убогие, нищие, бедные и безславные люди, а богатые и знатные по большей части отрицаются, они хотят здесь, в мире сем, веселиться и царствовать, блага мира видят, а вечных благ не видят. О, если бы человек увидел будущие блага, он стремился бы к ним как олень на источники водные! Но у всех любителей мира сего на сердце тьма, покрывало некое лежит на очах душевных, и потому они не видят Божиих благ. Не напрасно Апостол увещает: не любите мира, ни яже в мире...горняя мудрствуйте, а не земная. Любовь к миру связывает нам ноги и не пускает идти на вечерю Агнца.

Но есть и еще один пир, пир незаконного Ирода. На него никто из званых не отказался прийти, все были одеты празднично и наслаждались вдоволь. Он проходил в пьянстве и разгуле, на нем никто не был сдерживаем стыдом и совестью, и закончился этот пир величайшим преступлением - убийством, Иоанна Крестителя!

Эти два пира - образы двух порядков жизни. Первый - образ пира духовного наслаждения. Он устраивается Господом. Пир этот - Церковь Христова, мы призываемся к участию в богослужениях, особенно Божественной Литургии и причащению Божественного Тела и Крови Христовых, к деланию добра, вниманию и трезвению. Мы приглашены, но отказываемся, не приходя на церковные службы, греховную жизнь предпочитая духовной.

Скверный пир Ирода. Каждый раз, когда выбираем зло, плотские греховные наслаждения, и, начав с малого, не можем остановиться. Если не опомниться нам, можно дойти до величайших грехов и преступлений, за которые последуют вечные мучения.

Какая же особенность людей, пришедших на пир Христов? Они были подобны Господу, а Господь есть Любовь, ведь пребывающий в Любви, пребывает в Боге и Бог в нем.

Таковы ли наши сердца, исполнены ли они любви к ближним, как говорит ап.Иоанн: ибо не любящий брата своего, которого видит, как может любить Бога, Которого не видит? Кого любишь, тому и стремишься услужить, терпишь объект любви, болен ли он духовно или телесно, но есть ли в нас эта любовь? Ведь мы всех видим лукавыми, а себя таковыми не видим, мы любим себя; любим когда нам льстят, внешнее оное благочестие, без внутреннего содержания. Убоимся же, братья и сестры, такого состояния мнимой праведности: «Врачу, исцелися сам», говорит Господь, давайте же будем стараться исцеляться. Легко полюбить человека за то, что он хороший, и как нелегко нам полюбить человека за его поврежденность. Представим на мгновение, что проходя по улице, в грязи мы увидели икону, грязную, кем-то расцарапанную, на которую может быть наступил не один человек, как мы отнесемся к иконе - с отвращением, или же с благоговением поднимем её, принесём домой, очистим от грязи, омоем водою святою, попробуем восстановить потускневший образ? Так и всякая душа - икона, образ и подобие Божие, и наша любовь должна простираться и вмещать в себя человека со всеми его болезнями духовными и уродствами. Посему и Господь говорит: «Потому узнают, что вы Мои ученики, что будете иметь Любовь между собою». Постараемся, братие и сестры, достичь её.

Посему, христиане, услышим сладчайший глас Христов, полно уже гоняться за временным и

земным, поспешим скорее на небесную оную вечерю, где Бог видится лицом к лицу, от Которого истекает всякое утешение и наслаждение, поспешим, пока еще не затворены двери, дабы поздно пришедшее, не обличенные в одежду любви, стоя вне, не стучать нам в двери глаголя: Господи, Господи отверзи нам. Аминь.

Роман ХМЕЛЬОВ

Неділя хрестопоклонна

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

Сьогоднішня неділя, 3 неділя Великого Посту, називається - Хрестопоклонною. Тобто в цей день ми приносимо хвалу і поклоніння Хресту, дереву на якому 2000 років назад був розп'ятий Господь.

Що ж таке хрест для православного християнина?

Напевно в повній мірі зрозуміти ту тайну, яка скривається під цим словом неможливо, але хоча б на скільки кожному з нас буде дано давайте все ж таки поспробуємо доторкнутися до цієї таємниці.

Бог - є любов і весь створений Ним світ - створений на законах любові. Але нажаль, як ми знаємо наші прабабки не встояли в цій благодаті і согрешили. Первородним гріхом Адам і Єва внесли в природу таке нове явище, яке протилежне любові і яке називається - смерть.

Після гріхопадіння ми стали хворіти і вмирати але, о який ужас, ми не тільки стали умирати самі по собі, крім всього іншого ми навчилися убивати ближніх своїх... З часом просто вбити нам стало мало і ми убиваємо свого брата з муками. Що ж історія показує, що для насичення нашої злоби і цього було замало. Тоді людина придумує таку смерть, щоб не убиваючи поставити брата в край безпомічне становище, в якому своєю безпомічністю він викликав би осміяння і призріння оточуючих і при цьому повільно помирав від приступів страшного болю. Розп'яття на хресті... Хрест в людей Старого Завіту викликав страх, а розп'ятого на хресті, згідно закону Мойсеевого (Втор. 21:23), вважали проклятим перед Богом. Крім тяжких тілесних страждань людина розп'ята на хресті відчувала на собі всю тяжкість цього прокляття і мучилася всею душою.

В такому стані розп'ятий міг мучитися сутки, а той більше. Врешті-решт, коли вже не вистачало сили припіднятися, щоб зробити ковток повітря, розп'ятий задихався заклинаючись власною кров'ю. Навіть римським воїнам було страшно дивитися на ці муки, тому, щоб скоротити страждання розп'ятим перебивали молотом ноги і не маючи можливості піднятися і вдихнути повітря вони задихалися. Але ніяка смерть не могла задовольнити людську ненаситність...

І ось коли з повною ясністю відкривається людям, хто такий Бог. Якби він був громовержцем то знищив би весь людський рід, за те що тварь так злобно посміялася над святим замислом Творця. Але люблячий Господь поступає зовсім по іншому. Небесний Отець віддає свого Сина, щоб ми пригвоздили Його на цьому проклятому Древі. Яка ж мука розривала душу Спасителя, що Він взивав до Отця Небесного «Боже, Боже вскую осавил мя еси»!... Уявімо собі, скільки страждань відчує наша душа на протязі земного життя. Різноманітні негаразди, нещасні випадки, хвороби і багато, багато іншого болю ми будемо нести на шляху до гроба. І всі ці страждання являються наслідком нашого гріховного життя. А якщо зібрати во єдино душевний біль всіх тут нині молящихся..., а якщо всіх в цьому місті проживаючих..., а якщо всіх живущих на нашій планеті. Уявляєте скільки це буде болю, крику і сліз. Але Господь на хресті поніс страждання всього людства від Адама і Єви до Страшного Суду. Біль кожної людської душу за всю історію буття були розп'ята на Хресті. Ось що таке Любов. Коли Господь висів на Хресті один із воїнів пробив копієм ребро Спасителя і, як говорить Святе Євангеліє, із ребра «изыде кровь й вода». Це свідчить про те що смерть наступила в результаті розриву серця. Святі отці толкуючи це місце, говорять: Господь помер от «неизреченной» любові до нас грішних...

Христос розп'ятий на Хресті... Те що ми створили для муки Господь використав для того, щоб відкрити нам двері вічної насолоди; те чим ми хотіли посміятися, принизити людину — Господь використав для прославлення людства; те що вважалося прокляттям - отримало силу спасіння; Той Кого ми умертвили на Хресті -цим же Хрестом оживотворяє нас і вводить в Своє вічне Царство...

Так що ж таке Хрест для православного християнина?

В Старому Заповіті був такий закон¹, що якщо засуджений на смерть прибігав до жертвенника в Іерусалимським храмі і хватався за ріг на вуглу жертвенника, то його не мали права казнити, а справа засудженого переглядалася і він міг бути помилуваним (ЗЦар.1:51). Ми добре знаємо, що Старозавітній жертвенник був праобразом. Честного Хреста, на якому принесена Жертва за гріхи всього людства. І так само як в ті часи прибігаючи до цього Святого Жертвенника, ми не лише маємо право отримати помилування, більш того Хрестом ми перемагаємо ворогів і всяке зло.

Як же практично ми можемо прибігати до цієї спасительної сили Хреста?

Перш за все кожен із нас носить на грудях знам'я перемоги добра над злом -натільний хрестик. Але одного хрестика на тілі мало для того щоб бути християнином, потрібно жити по християнськи.

Просипаючись рано-вранці про що першим ділом ми згадуємо? Про вчорашні турботи, недороблені справи, проблеми і т.п. А що говорять святі отці? Прокидаючись вранці преш за все згадай про Бога і знам'я хресне положи на себе.. А потім піднявшись з ліжка, як починаємо свій день? Одягаємося, умиваємося, прибираємося, обговоримо з рідними ряд якихось проблем; після чого, в кращому випадку галопом прочитаємо ранішні молитви, в гіршому - біжимо на роботу до свого повсякденного життя, а ще в гіршому — віддаємося своїм страстям (обжорству, п'янству, пустословію, телевізору і т.п.) А хто з нас пам'ятає якими словами розпочинається кожен православний молитвослов. «Востав от ена, пржде всякого другого дела, стань благоговейно, представляя себя пред Всевидящим Богом, й, совершая крестное знаменне, произноси: „Во имя Отца й Сыта й Святого Духа. Аминь.» Й починаємо читати ранкові молитви. Якщо так зранку ми будемо утринівати до Господа то і Він поспішить до нас в усіх наших справах.

До хреста ми прибігаємо по допомогу і на протязі дня. Наприклад: готуємо їжу перехрестилися, помолилися, перехрестили посуд продукти і починаємо куховарити;

Сідаємо їсти - так само перехрестилися, помолилися, перехрестили їжу і їмо;

Де б ми не були, що б не робили завжди повинні прибігати до Бога і хресного знам'я: виходимо з дому - перехрестилися, перехрестили шлях, «Господи благослови» і з Богом; стаємо працювати за станком перехрестилися, перехрестили станок, «Господи благослови», тоді Господь завжди буде з нами і у всіх наших справах.

І так до самого вечора ми не розлучаємося з Чесним Хрестом Господнім. Вечором, перед сном знову представив себе перед Всевидящим Богом накладаємо на себе знам'я Хреста й читаємо вечірні молитви, приносимо покаяння. Після цього хрестом ми ограждаємо вікна, двері кімнати, своє ліжко і тихо мирно відходимо до сну.

Повірте брата і сестри, якщо ми хоча б один день так проживемо то цей день принесе нам щастя, а якщо кожен день будемо так жити то станемо щасливими людьми. І це буде справжнє щастя, не те яке ми бажаємо один одному і не те яке ми бажаємо собі, а те яке нам бажає Господь.

Але що ж відбудеться якщо на протязі дня на якусь мить ми забудемо про Бога і віддамося суєті. Тоді в душі з'являться тріщинки, через які до серця почнуть проникати вражі стріли: осудження, роздратування, блудні помисли, ропот і т.п. Але якщо одразу ж, помітивши ці козні, ми прибіжимо до Хреста то сила знамя уврачує тріщини душі. Святі отці повчають: прийшов якийсь блудний помисел чи осудив брата, перехрестися і скажи «Господи прости мене грешного». Й Господь зразу ж відкликнеться і гріх буде прощений і помисли відсічуться. В такому випадку ми одразу ж повернемося на спасительний шлях під покров благодаті Божої.

Якщо ж ми не помітимо цих тріщин і підемо дальші кружляти в суєті мира сего, то відбудеться те, що називається погодженням на гріх. Тоді вже беси не помислами, а мохнатими лапами віп'ються в наше серце і почнуть мучити його страстями гніву, блуда, п'янства, завісті, і т.п. (кому що рідніше). Такий страшний стан називається - падінням. В такому стані ми удаляємось від Бога і робимо тяжкі гріхи, за які рано чи пізно кожному доведеться заплатити. Жоден гріх не буде нам прощений сам по собі, якщо ми не омиємо його тими засобами, які надає нам для цього Свята Православна Церква.

В Священному Писанні не одноразово говориться, що гріх може бути омийтий лише кров'ю. Тому коли в Старому Заповіті єврей приносив в жертву Богу ягня, чи теля, то забиваючи тварину він розумів, що це його кров повинна пролитися, що це він согрішив і вбити потрібно його, а тварини лише нібито заміняє його кров. Деколи гріхи були такі великі, що жертвенної крові було вже недостатньо і закон Мойсеїв повелівав убити такого грішника. Наприклад восстаніє проти Бога, нешанування батьків,

блудодійства, увесь Старий Заповіт переповнений прикладами коли за гріх перед Богом людина каралася смертю.

В Новому Завіті ми також свої гріхи омиваємо Кров'ю. Кожного дня в Святій Православній Церкві звершується Божественна Літургія на якій згадується Хресна Жертва і на якій вино перетворюється в істину Кров Господню. Саме цією Кров'ю ми і омиваємо свої гріхи коли достойно причащаємося.

Сьогодні, браття і сестри, багато хто з нас готувався і буде причащатися. В таїнстві сповіді ми очистили свій дім душі від гріховного бруду, а в таїнстві Причастя ми освящаємо його приймаючи туди Христа, саме це таїнство дає нам спасительну силу жити свято й богоуодно. Тож браття і сестри давайте в ці святі дні Великого Посту якомога старанніше очистимо себе від гріха і не лише таїнствами Сповіді та Причастя, а й практичним виправленням свого життя після проходження цих таїнств. Давайте з сьогоднішнього дня, з цієї миті розпочнемо нове життя, життя з Богом в кожній нашій справі, життя з силою Чесного і Животворящого Хреста.

«О пречестный и животворящий Кресте Господен, помагай нам со Святою Госпожею Девою Богородицею и со всеми святыми во веки веков. Аминь».

Ростислав ДЯЧЕНКО

Святі жінки – мироносиці

В ім'я Отця і Сина і Святого Духа.

Сьогодні дорогі отці, браття та сестри, ми з вами чули в Євангельському зачалі, як святі жінки-мироносиці прийшли до гробу: рано в першій день неділі, помазати тіло Ісуса Христа. Чому ж вони вирішили зробити це, постає запитання, адже відомо, що Йосип Арімафейський та Никодим при погребінні Спасителя, помазали Його Пречисте Тіло алоєм та смирною, спеціальними речовинами, що використовувались євреями при цьому, повивши плащаницею?

Чому вони вирішили доповнити працю учнів Христових, знаючи, що вхід до печери завалений каменем; та не побоялися іудейської кустодії, що вартувала біля гроба?

Єдина причина пояснює нам їх вчинок, а саме те, що мира при погребінні було мало і часу виконати все по звичаю було недостатньо, так як наступала «субота» - іудейська Пасха – строгий «день спокою».

Тому «по прошествии субботы, Мария Магдалина, Мария Иаковля и Соломия купили ароматы, чтобы идти помазать Его». (Мр.16,1) А Євангеліст Лука додає: «Последовали также и женщины, пришедшие с Иисусом из Галилеи, и смотрели гроб, и как полагалось тело Его, возвратившись же, приготовили благовония и масти; и в субботу остались в покое по заповеди». (Лк.23:55-56)

Що ж саме заставило їх вчинити так, що саме подвигало їх зробити це? – Це жертвенна та самовіддана любов до Спасителя, що подвигала їх на служіння Учителю і Апостолам «от имени своих», заставляя їх ходити за Ним, куди б Він не пішов і чекали Його там, де Він Сам перебував. Ця сама жертвенна любов залишила їх біля гроба, і вони не відходили від Нього, чекаючи на Воскресіння, по непреложному Його Слову.

Хто ж були ті, кого свята Православна Церква називає жінками – мироносицями? Серед багатьох жінок, що ходили за Ісусом Святе Письмо називає по імені сімох, щоб виділити їх особливий подвиг, що сподобилися першими зустріти Воскресшого Месію.

Це Марія Магдалина, «из нея же изгна семь бесов»; по Переданню це та, що омила ноги Спасителя сльозами і витерла їх своїм волоссям, за що сподобилася прощення своїх численних гріхів. Це та, що принесла звістку імператору Тиверію про Воскресшого Христа і піднесла Йому в дар червоне Пасхальне явце.

Це Соломія – дочка Іосіфа Обручника, жінка Зеведея, мати Іоанна і Іакова, яких Господь називав «синами грома» за їх ревність в служінні.

Це Іоанна, жінка Хузи, домоправителя Ірода, сина якої Господь зцілив від тяжкого біснування, а

її саму від тілесної хвороби.

Це Марфа і Марія, сестри праведного Лазаря Четверодневного, єпископа Кіпрського, що мешкали в Віфанії, при чому саме Марія вперше названа мирносицею, помазавши ноги Спасителю миром в домі Симона прокаженого. (Мк.14,9)

Це Марія Клопова, жінка Клеопи або Алфея, що сподобився бачити Воскресшого Спасителя в Еммаусі, сестра Матері Господньої, мати Іакова Меншого – першого єпископа Іерусалимського і Іосії.

Це Сусанна, благочестива жінка, на жаль про яку дуже мало відомо.

І на першому місці, хоч і не серед жен – мирносиць, стоїть Сама Пречиста Діва Богородиця, що невідхідно слідувала за своїм Божественним Сином, не покинула Його на Голгофі і, по Переданню, перша зустріла Його по Воскресінні.

Всіх їх зібрала біля Господа жертвенна любов, бажання послужити Йому та учням в їх нелегкому благовісництві кому діланні.

Від свого чистого серця вони побажали віддячити Господу за Його благодіяння до них, всім своїм життям, своїм майном, своєю працею вони стали на шлях служіння Богу, до кінця пронісши цей нелегкий хрест, відмовившись від своїх звичайних жіночих та сімейних обов'язків, стали на шлях Ангольський – непрестанного служіння сину Божому.

Як же гірко бачити, що сучасні наші жінки зайняті миром, суєтою більше а ніж Марфа, а за «пищу духовну», як Марія, майже не згадують взагалі. Зайняті збагаченням, намагаються прирівнятися до чоловіків, забули за материнство, захоплені «пристрастями світу цього, що лежить в злі». І хоча в храмі серед прихожан більша частина жінок, але в серці мало місця Богові, воно зайнято «мирськими попеченими». Так, ми всі з вами люди мира, ми живемо в мирі, але Господь, в лиці Марфи, говорить всім нам: «Марфа! Марфа! Ты заботишься и суетишься о многом, а одно только нужно; Мария же избрала благу часть, которая не отнимется от нее». (Лк.10:39-42)

Всі святі отці, розуміючи жіночу немічність, захоплення більше чутливістю аніж розсудливістю, як і сама Єва перша пала під спокусою диявола, єдинодушно радять все робити «о Господе». Працюємо, відпочиваємо, їдемо, стоїмо, - ми все повинні робити в славу Божу, і тоді всі наші справи: і важливі і дрібні, обретуть вищий смисл – служіння Богу і прославлення Творця.

В стихірі на пам'ять святої рівноапостольної княгині Ольги співається: «приидите разумом богатящиеся, разум свой в послушание веры от нея научитесь». Всі жінки, як і всі християни, призвані стати «народом святим», призвані до «царського служіння» на тому місці, до якого поставив нас Господь. І якщо ми навчаємося в Слові Божому, коли ми ввіряємо Йому свою волю – тоді виліковується наше немічне єство, тоді страсті вже безсилі над нами.

То що ж нам робити, дорогі о Господі сестри, щоб не дійти до розпаду сімей, до розладу психічного і тілесного здоров'я, щоб не погубити свою душу во «юдолі плачевній – мира цього»?

Необхідно нам «дольним», живучи в миру, не забувати о «горнем», поєднувати своє буденне життя із життям небесним: молитвою, добрими справами, жертвенною любов'ю служити Богу, Церкві та людям.

Послідуюмо і ми з вами, браття і сестри, за жінками – мирносицями, носячи в сосудах благовонія наших молитв, мазі наших добрих справ, да «внидем в радость Господа своего».

Молитвами святих жен – мирносиць і Пречистої Твоєї Матері, Боже помилуй нас! Амінь.

Олександр ГУРІН

Об исповедании истинной веры

Во имя Отца и Сына и Святого Духа!

Сегодня святая Православная церковь прославляет святых мучеников: Иоанна, Антония и Евстрафия, которые пострадали при Литовском князе Ольгерде, ревностном язычнике. Нечестивый князь требовал от святых мучеников отречения от Христа и поклонения нечестивым идолам. Но исповедни-

ки твердо держались Христовой веры, за которую и приняли мученическую кончину от нечестивого князя и удостоились Царствия Небесного.

Чему учат нас с вами святые мученики? Они учат, чтобы мы не боялись исповедовать веру Христову, чтобы мы не стыдились перед нашими близкими, перед соседями или сослуживцами признать себя последователем Великого Учителя Господа нашего Иисуса Христа. Многие из нас стыдятся признаться в том, что они христиане; и не то, что боятся казни за это, нет, казни в наше время не производят за исповедание веры Христовой. В наше время, в крайнем случае, могут посмеяться, могут унижить, могут обидеть каким-либо образом – если узнают что мы православные христиане. Но и этого мы даже боимся. И ради этого мы пытаемся скрыть, что мы христиане. И если кто-то ведет себя неприлично в обществе, мы стараемся ему подражать, чтобы не казаться «белой вороной», потому что в нашем современном обществе, если человек ведет себя не так, как все остальные: не пьет, не курит, не ругается, значит, он считается отсталым от жизни.

Но бывает в тоже время и так, что мы стыдимся даже в своем кругу христиан быть исповедниками Христовыми. Каким образом может это происходить? Вот стоит кому-либо нас обидеть немного, и мы в эту же минуту забываем, что мы последователи Христа и, на обиду отвечаем не по христиански, не так, как учит Христос, а на обиду стараемся ответить обидой вдвойне. О чем это говорит? Это говорит о том, что мы в этом случае также отказываемся от своей веры Православной, христианской. Мы боимся оказаться ниже кого-то, боимся оказаться смиренными, для нас унижительно оказаться кроткими, и, таким образом, мы и здесь, среди своей семьи христианской, отказываемся от своего Учителя и от своего великого звания христианского.

Будем учиться жить по христиански, беря себе в пример жизнь святых мучеников, чтобы услышать слово Спасителя: «И как ты веровал, да будет тебе». Аминь.

Леонид БУДКИН